

den Bemærkning, at jeg ikke troer, at der er megen Grund til at paaberaabe sig en Erfaring, der er saa ny som denne.

Ordføreren: Hvis man med den ærede fidsste Taler gaar ud fra den Betragtning, at man ved Spørgsmaalet om, hvorvidt Embeder, der lønnes ved Sportler, bør gaar over til at lønnes med fast Wage, skal lægge Hovedvægten paa Befolkningens Tarv, saa er det jo naturligt, at man tilføjer det Hensyn, der skyldes Statskassens Tarv, men mener man, at det første Hensyn ikke bør tillægges en saa stor Vægt, maa det dog vistnok findes i sin Orden, at det finansielle Hensyn tillægges den overveiende Betydning af Thinget, ligesom Tilfældet har været tidligere. Det er ganske vist, at den af mig paaberaabte Erfaring er ny, den er først fra forrige Samling, men ved de Embeder, der tidligere har været Spørgsmaal om at lade overgaar til fast Wage, har der altid foreligget saadanne Oplysninger for Thinget, at det var tilstrækkelig klart, at Statskassen ikke led noget Tab derved. Tilmed har jo efter Loven af 19de Februar 1861 Thinget det i sin Magt ved Spørgsmaal om, hvorvidt et Embede skal overgaar paa fast Wage, at tage alle Hensyn i Betragtning, og at det, især nu, tager det finansielle Hensyn i særdeles Betragtning, forekommer mig ikke at være besynderligt. Det er i Consequents med de af Thinget tidligere truffne Afgjørelser, at Udvalget har stillet sit Forslag, og dette synes mig er ganske naturligt. Vi lægge ikke nogen saa overdreven Vægt paa den Betragtning, der væsentlig har været den ledende for Ministeriet til at imødekomme vedkommende Embedsmænds Ønske om at komme paa fast Wage, at det nemlig maatte anses for uheldigt, at to Embeder, der beskæftiges af samme Embedsmand, lønnes paa forskjellig Maade, eller paa den Omstændighed, at dette vil medføre nogen Besvær og Ulempe, men hvad vi lægge Hovedvægten paa, er det finansielle Hensyn, Hensynet til Statskassens Tarv, og vi mene, at imod dette er det andet

saa underordnet, at man ubetinget bør stille det finansielle Hensyn i Forgrunden ved Behandlingen af dette Slags Sager.

Justitsministeren: At Statskassens Tarv skulde sættes tilside i Sager som disse, vilde vist være for meget at forlange, men det forekommer mig, at Udvalget i sin Betænkning er gaaet et bethdeligt Stridt videre. Man siger, at det afgjørende Moment er Hensynet til Statskassens Interesse, men fra Justitsministerens Standpunkt maa Hensynet til Befolkningens Tarv derimod være det langt overveiende, hvad ogsaa ubørlig er blevet udviklet af den ærede Folkethingsmand for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Casse). Hos een Person af forene et sportuleret og et fastlønned Embede anseer jeg ikke alene for at være forbundet med Ulemper, men ogsaa for meget mere uheldigt end at lade et Embede i dets Heelhed blive staaende paa Sportler. Det forholder sig fremdeles ganske rigtig, som htrret af en æret foregaaende Taler, at den Embedsmand, hvorum her er Tale, sikkert er gaaet ud fra den bestemte Forudsætning, at begge Embeder vilde blive regulerede paa fast Wage under Et, og at det kun er paa den Betingelse, at han, selv om det ikke er blevet udtrykkelig fremhævet, har paataget sig Skriverembedet. Det er noksom bekjendt, at det, i Særdeleshed paa den Tid, næsten vilde have været en Umulighed for den bestemte Vøn af 500 Rd. og det Contoirholdsvederlag, der i sin Tid foreløbig blev fastsat, at faae Embedet besat; skulde det være steet ved Constitution, var man kommen ind paa et lignende Forhold som det, der, hvis jeg husker ret, har fundet Sted ved Herredsskriverembedet i Kolding. Jeg skal saaledes tillade mig paa det Bedste at anbefale Lovudkastet og at fraraade Endringsforslaget.

J. M. Hansen: Det er ganske vist, at der i sin Tid blev lagt overordentlig stor Vægt paa, at den Reform, hvorved de med Sportler lønnede Embedsmænd skulde gaar over til at